

MEMORIALISTICĂ

Ion DUMITRESCU

“FILELE MELE DE CALENDAR”

Miercuri 20 mai 1992

Dimineață proaspătă de zece grade. Un abur subțire se plimba pe lângă gardul Grădinii, când am deschis poarta. O închiseseam aseară, după cel de-al șaptecezi și nouălea, o deschid acum pentru cel de-al optzecilea. Cum trec anii!...

Curios că la ora asta, când altădată orchestrații de vizavi se întreceau în triluri, în dimineața asta, tac chitic. Glas de păsăruică nu se-aude. S-au înșelat de orar?... Pregătesc o surpriză?... Sunt în grevă?... Oricum, nu trebuia să mi-o facă. Aștept încă Matinata. Cred că am dreptul la o cântare pentru trecerea celui de al optzecilea prag. Dar când mă gândesc la Castaldi cu 68, la Brăiloiu cu 65, Filip Lazăr - 42, Cucu - 50, Alfred Alessandrescu - 66, Nonna Otescu - 52, Rogalski - 53, Paul Constantinescu - 54, Cocșișu - 42, Silvestri - 56, Ion Vasilescu - 57, Lipatti - 33, Mariana - 42... mă rușinez... N-am nici un merit, nu i-am cerșit, nu i-am uneltit. I-am primit în dar ceresc. Știind însă că sacul nu e fără fund, mă întristez, resemnându-mă...

“Laudă suflete am meu pre Domnul și toate cele dinlăuntru meu, Numele cel Sfânt al Lui!”

Vineri 1 mai 1992

Izvorul Tămăduirii... Ceaușescu a dăruit biserica, dar nu și amintirea cafasului în care am dirijat ani de zile. Urcam o scară strâmtă și pe tencuiala afumată mi-am zgâriat numele, lângă altele multe, în nădejdea că măcar acolo va dăinui. Dar “tovarășul Moloz” a fost de altă părere.

Am dibuit locul după cei trei plopi care vegheaseră lăcașul și-l jeleau singurateci, în pustiul dimprejur. Apoi, blestemul i-a ajuns și pe ei. Cât vedeam cu ochii se lăcea maidanul dezolat, peste care rotocoleau stoluri de ciori, croncănind iernatic. Iar când printre cioburile de cărămizi am pornit în căutarea străzii *Jupiter*¹, n-am mai găsit-o... Poate aici, lângă ciotul de beton, poate dincolo, peste șanț, ori după grămada de pietre, unde s-a oprit câinele să pună semn... Dar dacă aici sub picioare a fost casa, atunci, perpendicular, în față, era strada *Orăscu*, iar în spate *Puțul cu apă rece*, coborând lin dinspre *Marvan* și înfundându-se în fabrica lui Gagel și pivnițele lui Mott.

Eu stăteam la etaj. Ușă-n ușă mi-era Cocișiu². Sus stătea Hortansa, de fel din Bot'șeni - impiegată la Poștă, iar la parter "Madam Hitler". De ce Hitler? Pentru că bărbatu-său - șofer la Gagel - era leit masca lui Hitler, și la mustață, și la strâmbătură. Alături stătea Tony, fetișcană cu nuri, vânzătoare la *Galeries Lafayette*, iar Cocișiu - nu eu - o pândea ca mârțanu', șobolanu'. Vizavi stătea Petrică³ - tenorul -, care promitea, dar carieră a făcut, după război, în Italia și Germania. El zicea că nemții sunt "turiștii Europei", iar eu îl combăteam cu intuiția, fiindcă argumente n-aveam. El avea: turiștii înaintau în inima Rusiei, dar când au pornit-o *zurück*, aveam eu argumente, și el nu.

Muncioiu⁴ stătea pe *Puțul cu apă rece*. Era tenor, își pusese-n gând să-l cânte pe Don José și se-ncăiera cu si bemolul. Înfigea picioarele-n podea și urla ca sirena Arsenalului. Zbârâneau ferestrele când se opintea în acute. Controla efortul cu ceasul și diapazonul. Ceasu-l ținea la brâu, în buzunarul de la pantaloni și într-o zi, după un si bemol, i-a stat. "Să știi că diafragma l-a turtit. Bagă de seamă!" "Nu, zău? Mi-am închipuit și eu!"... Și de-atunci, înainte de exercițiu, punea ceasul la adăpost.

Dimineața, Costică ridica din cobiliță, potrivea coșurile, intra în curte și striga din gât: "Olteanu', olteanu' "... Lăsa pe datorie, dar ciupea la cântar... Casa avea o poartă, o curte, o intrare, o scară... Cioc, cioc, cioc... "Cine e?" "Hai, măi Față, deschide!" Era "Moșu" ⁵. Personaj "riveran", din Brăila, pornise spre București să-nvețe muzica, dar se credea învățat înainte de-a se urca în tren. Purta mănuși "double face", ac de cravată, ghetre, pălărie cu boruri tighelite și monoclu. Din poignet învârtea un sfârc de baghetă, care nu-l păresea niciodată. Totul a mers până-ntr-o zi, când i-a scăpat monoclu-n closet, într-alta, când l-au ciomăgit legionarii-n Cișmigiu, într-alta, când i-au furat valtrapii, într-alta, când din pricina crivățului a schimbat pălăria pe-o căciulă bearcă și într-alta - ultima -, când l-a dat Breazul afară de la cursul de Pedagogie. A rămas numai cu bățul închipuit baghetă, iar de dorul lui Toscanini s-ar fi mulțumit și cu Perlea, dacă rămânea în țară...

Nea Tudorică - paracliserul - stătea într-un fund de curte, lângă fierăria lui Hang. Pe coana Tinca o vedeam în poartă, cu mâinile sub șorț, adăstând lăptarul ori omul cu măturile. Într-o duminică, după slujbă, nea Tudorică m-a poftit la o cinste. Îi plăcuse cum a sunat corul și transforma admirația într-un păhărel. Scosese ră grecii zahanaua-n stradă, se rumeneau micii și fleicile, curgea molanul, se umpluse dugheana. Înfulacam în colț, lângă fereastră, când namila coanei Tinca a umplut ușa. A crăcănât picioarele, a pus mâinile-n șolduri: "Brava, musiu! Cu derbedeii-n cârciumă și eu cu ciorba-n oală, pă foc!" "Taci, fă! Dumnealui..." "Care "dumnealui" ?... Să se ducă acasă la nevastă, nu să toace banii proștilor!"...

Popa Costea se purta cu brâu roșu de *Întâi Stătător*, și chiar de nu era stătător de mâna-ntâi, era bine așezat în parohia de negustori cu dare de mână și frica lui Dumnezeu. În ajunul Crăciunului și de Bobotează o pornea cu nea Tudorică și icoana de-a lungul *Izvorului*, din cap de la ANEF până la podul *Mihai Vodă*, și pe sub deal, până-n *Uranus* și *13 Septembrie*. Uplea căldărușa și

buzunarele. De câte ori pretindeam simbria corului, găsea pretext de amânare, iar când scotea gologanii, îi ofta cu țârâitul. Cu Moș Ajunul pornea și corul printre negustorii și nemții - Gagel, Mott, Schmidt, Falk, Hang - adunați ca la comandă în cartierul *Izvor*, după care întindeam agapa în colț *la Cavaleru'*.

Am stat în *Jupiter* până-n 1947, când m-am însurat. Eheeei... Peste pustiul arat de buldozere sufla un vânt cu praf, soarele coclit mă scruta neprietenos, iar norul care se-ngroșa peste Crângași se găta de ploaie. Am făcut calea-ntoarsă, cu inima grea. Dar când mi-am adus aminte de "tovarășul Moloz", mi-a venit să râd.

Joi 26 martie 1992

În dimineața aceea de 1 mai - era duminică -, am urcat pentru prima oară în avion. Nu cu voie, nu cu plăcere, ci fără tragere de inimă, ba chiar cu furie, cu spaimă. Aș fi preferat o săptămână de diligență, decât șase ore de zbor.

Toată noaptea de sâmbătă spre duminică a plouat. Din când în când, aversele se-ncrâncenau, fulgerele și tunetele mi-au acompaniat, până-n ziuă, noaptea de nesomn. La șapte și jumătate eram în aeroport. Avionul - o libelulă cu două motoare - încerca helicele. La opt am decolat. La două, cu escalele respective, trebuia să fim la Paris. Luni avea loc dezvelirea busturilor lui George Enescu, la Opera Mare și la Conservatorul Național. Turnasem ghipsul lui Anghel în bronz, expediasem busturile la Ambasadă, fixasem data ceremoniilor, eram gata cu discursul.

Fiecare zvâcnitură spre înălțime îmi făcea inima purice. M-am strâns pe scaun cu ochii pe altimetru, care urca, urca, o mie de metri, două, trei, apărea soarele în splendoarea dimineții de primăvară, aprinzând hublourile, se vâlătuceau dedesubt grămezile pufoase de nori albi, frământați de vânt. Avionul era plin. Vreo douăzeci de tovarăși, plecați cu treburi, se țineau tăcuți, gravi, strângând din dinți. Avusesem bilet de tren, cușetă, viză de ieșire, viză de intrare în Franța, îmi trebuiau încă două vize de tranzit prin Austria și Elveția. Și-acum, plecam în aventură, cu avionul, contra inimii, dintr-o întâmplare stupidă.

Era pe vremea când socialismul trebuia construit cu toate brațele, tovarășii! Regimul burghezo-moșieresc batjocorise femeia. O ținea lângă cratiță, îi baricada calea spre treburile publice. De asta, tovarășele, înțelegând imperioasa chemare, au alergat să dea o mână de ajutor partidului. Au lăsat grijile casei, coșnița, cratițele, andrelele, grăbindu-se în întâmpinarea chemării. Un post bugetar de secretară, de activistă la cadre, de responsabilă la sindicat, de profesoară de rusă, ori de marxism, de inspectoare se găsea ușor, iar dacă nu se găsea, se crea. Tot matriarhatul politic trebuia în câmpul muncii. [...] Te încrușișa pe potecă, te aștepta la răscruce, poftim să treci!

De tovarășa Ardeleanu n-am trecut. Scurtă, noduroasă ca un cartof și rea, foc de rea, vânzolea direcția serviciului de pașapoarte. O-ntâlneai peste tot, la recepții, la cocktail-uri, la ședințe, agățată de brațul soțului, la fel de scurt, îndesat -

parcă-l văd -, călcând țeapăn în tocuri, implacabil, imperturbabil, inviolabil. Era șeful cenzurii. Cred că vi-l amintiți.

În sâmbăta aceea, înainte de 1 mai, tovarășa a-ntârziat la portocale. Cozile se lungeau nu numai pe trotuare. Chiar magazinele speciale erau asaltate. De multă vreme, cine mai văzuse coajă de portocală?... Așteptând rândul să-i vină lângă lada cu citrice, tovarășa directoare a uitat că pentru ambasade sâmbăta e zi scurtă, așa că nici austriecii, nici elvețienii nu mi-au aplicat ștampila de tranzit pe pașaport.

"Tovarășe Dumitrescu, pleci mâine cu avionul!" "Nu, tovarășa Constanța⁶, nu călătoresc în avion!" "Tovarășe Dumitrescu, glumești! Așteaptă luni franțuzii. De ce nu călătorești cu avionul?" "Pentru că fac piele de găină numai gândindu-mă. N-aș suporta..." "Superstiție burgheză... Moft... avioanele noastre... Am vorbit cu Ambasada din Paris. Te rog nu ne-ncurca... Parcă ziceai că muzica românească..."

Nu glumeam, nu mă fandoseam, nu eram moftangiu... Simțeam un fior care-mi urca în gât, mă sufocam, îmi iuțea inima. În cutiuța de metal, cu ușile și ferestrele ferecate, la dispoziția unor fofeze și la cinci mii de metri de sol... Brrr!... Mă-nfioram... Claustrofobia mea se exacerba... Mă simțeam umilit, înșelat, batjocorit. Îmi vinea să urlu: "Dați-mă jos, vreau acasă!"...

M-a-mbiat stewardesa cu micul dejun. Nici nu l-am atins. La zece trebuia să coborâm la Budapesta, pentru prima escală. Acele ceasornicului alunecau înainte, iar indexul altimetrului rămânea neclintit. A apărut fata cu epoleți și chipiu, și cu un calm de comandă, a anunțat că aeroportul din Budapesta nu ne primește din cauza furtunii. Peste zece minute din nou: "Nici Belgradul, nici Zagrebul, nici Praga, nici Bratislava, nici Viena nu acceptă aterizarea, din același motiv. Combustibilul e pe sfârșite, ne pregătim pentru aterizare forțată..."

Am îmbrăcat pardesiul, m-am legat de scaun, am îndesat pălăria, am strâns bagajele-mprejur și cu ochii pe altimetru am asistat cinci minute, trei minute - nu mi-am dat seama cât - la coborâre. Am intrat în nori, s-au întunecat hublourile, am ieșit în ploaie, am zărit o geană de lumină. Două sute de metri, o sută, cincizeci, o lovitură strașnică, un balans... Scaunul a sălțat spre plafon, cureaua a rezistat, genunchiul drept a primit un șut de la scaunul din față. Vaiete, urlete au umplut cutia. "Vreau jos, vreau afară", și căra cu pumnii în sticla hubloului. Doi călători au imobilizat-o, stewardesa i-a împins o pastilă între dinți. Un bătrânel gemenă între fotolii, un copil țipa în brațele maichii-sii, câțiva tovarăși își făceau cruci. Simțeam genunchiul umflându-se. Pe rotula dreaptă sângera o vânâtaie. Începea să mă doară din ce în ce mai violent.

Au ieșit din cabină pilotul și mecanicul. Tremurau: "Suntem salvați. Ne aflăm la douăzeci de kilometri sud de Praga. Am aterizat pe-un câmp de grâu. Noroc cu ploaia. Carul s-a imobilizat în teren, am scăpat de incendiu. Am dat semnale. Așteptăm ajutor..." Gâfâiau.

Peste un ceas au sosit jeep-urile, brăzdând urme adânci în grâul de-o palmă. Scara nu funcționa. Am făcut un salt în gol. Picioarele s-au înfundat în

clisă. Pantofii mei lustruiți... pantalonii-ndungați... pălăria de duminică... Am fost transportați la Praga, pe aeroport. Noroiat, cocoloșit, șchiopătând, am urcat într-un *Air-France*, care venea din Orient. Încă un ceas jumătate până la Paris.

Întins pe fotoliu, am băgat mâna în punga atârnată de speteaza din față: "Dacă ne prăbușim sau aterizăm forțat într-o mare caldă cu rechini, umflați colacul de alături, vărsați lichidul din flaconul albastru, agitați bastonul anexat, lansați zmeul roșu în bătaia vântului." M-am consolată. "Mulțumescu-Ți, Doamne, pentru câmpul cu grâu, muiat de ploaie!"...

Târziu, către seară, m-a ridicat *Mercedesul* Ambasadei, din aeroport. Pălăria am dat-o la refrișat, hainele la călcat, pantofii la rebut și luni, 2 mai, în foaierul *Operei Mari*, lângă bustul lui Enescu, am început: "Mesdames, Messieurs..." - parcă nici avion nu văzusem, nici genunchi nu mă durea.

Peste două zile am repetat ceremonia la Conservatorul Național, iar între timp, șontâc, șontâc, am pornit la întâlnire cu Parisul. M-am tot întâlnit o săptămână, așteptând să schimb biletul de avion cu unul de tren, pentru că, în nici un caz, fie ce-o fi, cu jurământ, nu m-am mai vrut aeropurtat. Ce moft burghez, ce întâmplare banală, ce datorie patriotică, ce muzică românească!... Fără avion, da, oricând, cu avion, nu, niciodată, niciodată!...

În fiecare zi, primul drum îl făceam la Ambasadă. Lăsasem biletul, doar, doar s-o găsi un amator să mi-l schimbe cu unul de tren, dar amatorul nu apărea. Zilele se scurtau, Parisul m-ar fi vrut, dar Bucureștiul mă dorea. Și într-o dimineață, mi-a ieșit în cale o biserică, iar în pronaos se-nălța pe soclu statuia Sfântului Cristofor, purtând pe umăr Copilul Sfânt. Uriașul ridicase veșmântul și, afundând picioarele în repejunile râului, trecea de pe un mal pe celălalt călătorii sosiți la vad. Dar, deodată, în mijlocul apei, împrejurul Copilului pe care-l purta, s-a făcut lumină și-a auzit un glas de sus: "Bucură-te, uriașule! Pruncul pe care-l porți e Cristos, iar tu *Purtător de Cristos* te vei chema!" Pe soclu scria: "O, voi, cei ce călătoriți pe uscat, pe ape, ori în văzduh, rugați-vă Sfântului Cristofor!"

Am aprins o lumânare. Când am ajuns la Ambasadă, Elie Carafoli⁷, poposit dinspre America, tocmai căuta un bilet de avion, s-ajungă mai repede acasă. S-a bucurat, m-a îmbrățișat, dar el nu știa că Sfântul Cristofor aranjase totul...

Și de-atunci, ori de câte ori am plecat sau plec la drum, m-am rugat și mă rog Sfântului Patron al călătorilor: "Bunule Sfânt, veghează călătoriile mele pe uscat, fiindcă nici pe mare și nici în văzduh nu mai călătoresc de-atunci, și nici nu voi călători vreodată. Iar în călătoria cea mare, trece-mă și pe mine râul!"

Marți 12 mai 1992

Cântecul de mase n-a fost inventat în epoca marxisto-comunistă, dar importanța acordată genului și abundența producției n-au fost niciodată mai evidente ca în acest timp. Conform cu indicațiile și directivele centrale, planificarea creației în gospodăria colectivă a Uniunii Compozitorilor rezerva cântecului de

mase tarlăua de lângă drum, sub ochii stăpânilor. Concursurile, festivalurile, comenzile, discuțiile, dările de seamă erau dovada interesului și grijii deosebite pe care partidul le manifesta pentru acest gen muzical, stima și recompensele acordate compozitorilor evaluându-se în primul rând în raport cu succesele obținute în acest sector. Pe de altă parte, exacerbarea mișcării corale de amatori - corurile muncitorești, corurile sindicale, corurile de tineret, ansamblurile artistice -, apoi emisiunile de radio și televiziune, și nu la urmă *Cântarea României*, toate concentrându-și activitatea în jurul cântecului de mase.

Vechi precum muzica, la îndemâna posibilităților vocale modeste, simplu, direct, accesibil, cântecul de mase a devenit vehicul de idei, purtător de mesaje, mijloc eficient de propagandă. Geții își cântau legile, Sfântul Ion Damaschin, Luther, prin cântări își catehizau credincioșii, *Marseilleza* însuflețea masele revoluționare, *Deșteaptă-te, Române!*, *Pe-al nostru steag*, *Trei culori*, *La arme*, *Pui de lei* izbucneau spontan în momentele mari, sfinte, care le-au dăruit nemurirea.

Tematica era pe de-a-ntregul politică. Aspectele de conținut, privind toate domeniile de activitate, plus patria, istoria, morala, pacea, prietenia erau interpretate prin prisma viziunii partinice, proslăvind forța, grandoarea și binefacerile regimului. Cultul personalității s-a instalat treptat, textele excelând din ce în ce mai frenetic în hiperbolizarea calităților conducătorului, în Republica noastră - caz unic - "ale perechii conducătoare". Un *Cântec pentru tovarășul*, o *Odă pentru tovarășa* se-ntreceau în entuziasm până la adorație. Odată pornite pe tobogan, nu mai puteau fi oprite. Pentru jurii erau de-acum stabilite criteriile de selecție și premiere, fără să se mai țină seama de valoarea muzicii. S-a produs apoi, la chemarea largă a partidului, pătrunderea în creație a amatorilor - textieri și compozitori -, coborând ștachetele până la comic. Într-unul din concursuri, 500 din 700 de piese prezentate - observați avalanșa - au trebuit să fie scoase la prima triere, cele mai multe din cauza textelor. Nu putea fi însă vorba de textele cu dedicație, de care nimeni nu îndrăznea să se atingă.

Problema numărul unu a cântecului de mase a fost dintotdeauna și a rămas problema textelor, a participării poeților și așa-zișilor "textieri" - versificatori de circumstanță. Autorii de versuri pentru cântece de mase au fost numeroși, printre ei aflându-se membri marcanți ai Uniunii Scriitorilor, de la Beniuc, Jebeleanu, Nina Cassian, la Radu Boureanu, Vlaicu Bârna, Ion Brad etc. etc. Compozitori abilitați în cultivarea genului au fost mult mai puțini, și nu dintre cei importanți. În afară de Chirescu, puțini maeștri ofereau din când în când câte o reverență partidului. Însă producția trebuia întreținută, și-atunci câțiva și-au dedicat întreaga creație genului. Întreprinderea rentă: achiziții, premii, tipar, drepturi. Aceștia m-adresez: "Nu vă sfătuiesc să interveniți pe lângă Viorel Cosma. N-are decât să vă înscrie întreaga listă a creației, așa cum a fost. Lăsați-o așa! Altfel rămâneți fără creație, nu mai aveți ce căuta între compozitori." Iar celorlalți, care-au spurcat din când în când hârtia cu portative în cinstea Partidului: "Nu vă rușinați! Așa a fost să fie! Nu se putea altfel. E mai urât gestul să băgați capu-n nisip."

Uniunea a avut partea ei de profit. Planurile și bilanțurile de creație satisfăceau, creația mare își urma calea. O strategie devenea necesară: la adăpostul perdelei ocrotitoare, s-au putut cultiva plâpândeale floricele ale muzicii de cameră și lujerii de preț ai muzicii simfonice. Astfel, incriminatul cântec de masă devenea util, ca ghimpele, ocrotitor al splendidelor eflorescențe...

Am găsit în stenograma unei ședințe din 1955 o colecție de texte care se purtau pe atunci, din care citez:

“Aduceți var, aduceți cărămizi,
Fier, cuie, var, lemne de stejar,
Motoare, ventilatoare, măi Ionică,
Planul ți-ai realizat
Și ești evidențiat, măi Ionică!”

“În zori de zi, când primăvara
Își așterne-al ei covor,
Eu singurel, doar cu ghitara,
În zumzet de tractor...
I-aș face-o serenadă,
Că știu din clarinet;
Avea zâmbiri ștregare,
Ca un copil șiret”...

“Și s-avem la muncă spor;
De necaz chiaburii mor!
Mărine, dragă băiete,
Alături de Soviete!”

“Tovarășul Drăgoi, pufnind ca un cotoi,
A țipat la noi!
Responsabile Drăgoi, șterge praful conservat,
Pune-n rafturi zarzavat!”...

“O vătmaniță cât un dop,
Trecea în sus, trecea în jos
Și-o oprea mereu la stop
Milițianul mustăcios”...

Și în timp ce euforiile cântecului de masă de odinioară se transformă în jalnică tragedie, Muzica își vede mai departe de treabă, gata să pornească spre noi aventuri...

Joi 25 aprilie 1991

Ah, televizorul! Oprește timpu-n loc. De-o jumătate de oră îmi petrec cu un reportaj despre "vârsta a treia" - vorbă pe ocolite, în loc de "bătrânețe"... "bătrânețe-n haine grele"...

Am înțeles că vreo câțiva neastâmpărați de vârsta a treia au înjghebat o formație artistică și colindă căminele, azilurile, sanatoriile de bătrâni, îndulcindu-le amarul. Uite-i în obiectiv, au sosit într-un azil de sector. Pe scări și în coridoare, locatarii de ambe sexe șchiopătează spre sala de spectacol. Între pereții goi, pe scaune adunate, sub lumina cernută prin geamurile opace, show-ul începe:

Primadona s-alintă-n microfon, trage de acute, oftează *Plaisir d'amour...*, violonistul s-opintește în *Hora lui Dobrică* : arcușul nu-l mai vrea... Țambalul băjbâie-n neștire, basul pițichează pe de lături, toba lucrează pe cont propriu.

Obiectivul aruncă din când în când un ochi printre scaune: fețe triste, resemnate, zbârciuri, tulle, umeri prăbușiți, mâini descărnate... Actorul lung, deșirat, numai stern și mărușul lui Adam, gâfâie *Balada chiriașului grăbit*. Epigramistul cu cioc și lavalieră e cineva:

"Scuzați, mă mișc încetișor,
Că nu mă lasă un picior;
Sunt un moșneag, și-mi pare rău,
Dar capul mi-a rămas flăcău"...

Altele mi-au scăpat. Iar *pour la bonne bouche*, fostul Petre Gusti, *diseur* de naftalină, glisează printre tonuri, cu ghitara:

"Mi-e sufletul nebun, amorezat,
Sunt beat de fericire"...

Mâini descărnate aplaudă. Show-ul s-a sfârșit.

Singur cu televizorul, mă simt trist, solidar cu umbrele anonime din sala improvizată, un oarecarele între locatarii azilului sărman de sector. Dar dacă aș fi făcut parte din trupa de artiști?... Vedetă de patefon, cu toba, cu țambalul?,,, Niciodată nu mi-am dat seama cât sunt de bătrân... Astăzi, televizoru-mi puse-n față oglinda...

NOTE

1. Ion Dumitrescu a locuit pe Strada *Jupiter* nr.6.
2. *Ilarion Cocișiu* (1910-1952) - folclorist
3. *Petre Munteanu* (1916-1988)
4. *Ion Muncioiu*
5. *Traian Mihăilescu* (? 1918-1975) - dirijor la București și Iași (informație de la muzicologul Viorel Cosma).
6. *Constanța Crăciun* (n.1914) - ministru al Culturii
7. *Elie Carafoli* (1901-1983) - inginer și savant, academician, prof. univ. la București.

Text stabilit și note de Ilinca Dumitrescu